

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (шести състав)

8 юли 2021 година*

„Преюдициално запитване — Признаване на професионалните квалификации — Директива 2005/36/ЕО — Член 1 и член 10, буква б) — Професионални квалификации, придобити в няколко държави членки — Условия за придобиване — Липса на удостоверение за професионална квалификация — Членове 45 ДФЕС и 49 ДФЕС — Работници — Свобода на установяване“

По дело C-166/20

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Lietuvos vyriausioji administracinis teismas (Върховен административен съд, Литва) с акт от 8 април 2020 г., постъпил в Съда на 22 април 2020 г., в рамките на производство по дело

ВВ

срещу

Lietuvos Respublikos sveikatos apsaugos ministerija,

СЪДЪТ (шести състав),

състоящ се от: L. Bay Larsen (докладчик), председател на състава, С. Toader и М. Safjan, съдии,

генерален адвокат: G. Hogan,

секретар: А. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

- за литовското правителство, от V. Kazlauskaitė-Švenčionienė, в качеството на представител,
- за нидерландското правителство, от М. К. Bulterman и J. Langer, в качеството на представители,

* Език на производството: литовски.

- за австрийското правителство, от А. Posch, J. Schmoll и Е. Samoilova, в качеството на представители,
- за норвежкото правителство, от I. Meinich и К. S. Borge, в качеството на представители,
- за Европейската комисия, първоначално от L. Armati, А. Steiblytė, S. L. Kalėda и Н. Stovlbæk, впоследствие от L. Armati, А. Steiblytė и S. L. Kalėda, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 1 и член 10, буква б) от Директива 2005/36/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 септември 2005 година относно признаването на професионалните квалификации (ОВ L 255, 2005 г., стр. 22; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 8, стр. 3), изменена с Директива 2013/55/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 20 ноември 2013 г. (ОВ L 354, 2013 г., стр. 132) (наричана по-нататък „Директива 2005/36“), на членове 45 ДФЕС и 49 ДФЕС, както и на член 15 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между ВВ и Lietuvos Respublikos sveikatos apsaugos ministerija (Министерство на здравеопазването на Република Литва) (наричано по-нататък „Министерство на здравеопазването“) по повод на отказа на последното да признае професионалната квалификация на ВВ.

Правна уредба

- 3 Член 1, първа алинея от Директива 2005/36, озаглавен „Предмет“, гласи следното:
„Настоящата директива установява реда за признаване от държава членка, която обвързва достъпа до регламентирана професия или нейното упражняване на своята територия с притежаване на определени професионални квалификации (наричана по-нататък в текста „приемаща държава членка“), с цел достъп до тази професия и нейното упражняване, на професионални квалификации, придобити в една или повече други държави членки (наричана/наричани по-нататък в текста „държава членка по произход“), и който ред позволява на титуляря на споменатите квалификации да упражнява там същата професия“.
- 4 Член 4 от посочената директива, озаглавен „Последици от признаването“, предвижда:
„1. Признаването на професионални квалификации от приемащата държава членка предоставя на бенефициерите достъп в тази държава членка до упражняване на същата професия, за която са придобили квалификация в държавата членка по произход, и право да упражняват тази професия в приемащата държава членка при същите условия, които се прилагат за нейните граждани.

2. За целите на настоящата директива професията, която молителят желае да упражнява в приемащата държава членка, е същата, за която е придобил квалификация в своята държава членка по произход, ако съответните професионални дейности са съпоставими.

[...].

5 Член 4е, параграф 6 от Директива 2005/36, озаглавен „Частичен достъп“, посочва, че този член не се прилага за специалисти, които се ползват от автоматично признаване на професионалната си квалификация по реда на дял III, глави II, III и IIIа от тази директива.

6 Член 10, буква б) от посочената директива, озаглавен „Приложно поле“, който се намира в глава I от дял III, уреждаща „[о]бща[та] система за признаване на удостоверения за обучение“, гласи:

„Тази глава се прилага към всички професии, които не попадат в приложното поле на глави II и III от този дял, както и в следните случаи, в които молителят, поради конкретни и изключителни причини, не отговаря на изискванията, предвидени в тези глави:

[...]

б) за лекари с базово образование, лекари-специалисти, медицински сестри с общ профил, лекари по дентална медицина, лекари по дентална медицина-специалисти, ветеринарни лекари, акушерки, фармацевти и архитекти, когато мигрантът не отговаря на изискванията за действителна и законосъобразна професионална практика по членове 23, 27, 33, 37, 39, 43 и 49“.

7 В дял III, глава III от Директива 2005/36, уреждаща „[п]ризнаване[то] на минималните квалификационни изисквания въз основа на координация“, член 21, озаглавен „Принцип на автоматично признаване“, предвижда в параграф 1, първа алинея:

„Всяка държава членка признава удостоверения за професионални квалификации за професиите: „лекар“, даващи право на достъп до професионалните дейност[и] на лекар с базово образование и лекар-специалист, „медицинска сестра с общ профил“, „лекар по дентална медицина“, „лекар по дентална медицина-специалист“, „ветеринарен лекар“, „фармацевт“ и „архитект“, изброени в точки 5.1.1, 5.1.2, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.6.2 и 5.7.1 от [п]риложение V, които отговарят на минималните квалификационни изисквания, предвидени съответно в членове 24, 25, 31, 34, 35, 38, 44 и 46, и, за целите на достъпа до професионалните дейности и тяхното упражняване, дава на тези удостоверения същото действие на своята територия, като издаваните от нея удостоверения за професионални квалификации“.

8 Член 23 от тази директива, озаглавен „Придобити права“, предвижда в параграф 1:

„Без да се засягат придобитите права, специфични за съответните професии, в случаите, когато удостоверенията за професионални квалификации за професиите: „лекар“, даващи право на достъп до професионалните дейности на лекар с базово образование и лекар-специалист, „медицинска сестра с общ профил“, „лекар по дентална медицина“, „лекар по дентална медицина-специалист“, „ветеринарен лекар“, „акушерка“ и „фармацевт“, притежавани от граждани на държави членки, не отговарят на всички квалификационни изисквания по членове 24, 25, 31, 34, 35, 38, 40 и 44, всяка държава членка признава като достатъчно доказателство удостоверения за професионални квалификации, издадени от тези държави членки, доколкото такива удостоверения удостоверяват успешно завършване на обучение,

което е започнало преди референтните дати, предвидени в точки 5.1.1, 5.1.2, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2 и 5.6.2 от [п]риложение V, и са придружени със свидетелство, в което се посочва, че титулярите са упражнявали действително и законосъобразно съответните дейности в продължение на не по-малко от три последователни години през последните пет години, предшестващи издаването на свидетелството“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

- 9 ВВ преминава четиригодишно обучение по фармация в Обединеното кралство и на 18 юли 2013 г. придобива магистърска степен по същата специалност. В продължение на 26 седмици (6 месеца) тя преминава практически стаж в аптека, за който получава положителна оценка и съответните кредити.
- 10 В Обединеното кралство правото да се упражнява дейност като фармацевт се придобива след обучение в продължение на четири години и след професионален стаж в продължение на дванадесет месеца. ВВ обаче не преминава изискуемия в тази държава членка дванадесетмесечен професионален стаж за придобиване на квалификация като фармацевт, тъй като ѝ се налага да се завърне в Литва поради лични причини.
- 11 На 23 юли 2014 г. Studijų kokybės vertinimo centras (Център за оценяване на качеството на образованието, Литва) издава удостоверение, с което приравнява дипломата на ВВ на документ за магистърска степен, издаден в Литва след цялостен курс на обучение по фармация. Центърът за оценяване посочва, че с удостоверението не се признава професионална квалификация, тъй като нейното признаване е от изключителната компетентност на Министерството на здравеопазването.
- 12 На 6 август 2014 г. ВВ иска признаване на квалификацията си от посоченото министерство. Последното отбелязва, че документите на ВВ удостоверяват академичното ѝ образование, но не и професионалната ѝ квалификация, тъй като не е сигурно в коя държава членка би трябвало да преминат оставащите шест месеца от стажа.
- 13 През септември 2014 г. със заповед на Lietuvos sveikatos mokslų universiteto rektorius (ректор на Университета за здравни науки в Литва) ВВ получава разрешение за обучение и сключва с този университет договор, по силата на който преминава допълнителен шестмесечен практически стаж по фармация. На 27 май 2015 г. посоченият университет ѝ издава удостоверение за приключването на този стаж.
- 14 ВВ иска от Valstybinę vaistų kontrolės tarnybą (Държавна агенция за контрол на лекарствата, Литва) към Министерството на здравеопазването да ѝ издаде лицензия за фармацевт. За целта тя представя удостоверението, посочено в предходната точка. На 1 юни 2015 г. агенцията уведомява ВВ, че за да получи лицензия, трябва да представи документ, удостоверяващ признаването на професионалната ѝ квалификация в Литва. На 9 юни 2015 г. ВВ подновява искането за признаване на професионалната си квалификация пред Министерството на здравеопазването, като прилага по-специално удостоверението, посочено в точка 13 от настоящото решение.
- 15 На 3 юли 2015 г. посочената агенция прекратява разглеждането на молбата на ВВ, без да издаде исканата лицензия за фармацевт.

- 16 Със заповед № V-902 от 24 юли 2017 г. Министерството на здравеопазването отказва да признае професионалната квалификация на ВВ и я уведомява за това с писмо от 28 юли 2017 г. Заповедта посочва, че ВВ не е придобила професионална квалификация като фармацевт в държава — членка на Европейския съюз.
- 17 ВВ обжалва посочената заповед пред апелативната комисия, която я потвърждава с решение от 13 септември 2017 г. Комисията мотивира решението си с факта, че Директива 2005/36, а следователно и националният закон за нейното транспониране се прилагат само за лица, които са придобили професионална квалификация в държава членка, различна от приемащата държава членка, и които притежават удостоверение за професионална квалификация.
- 18 ВВ обжалва решенията на Министерството на здравеопазването и на апелативната комисия пред Vilniaus apygardos administracinis teismas (Окръжен административен съд Вилнюс, Литва). С решение от 27 февруари 2018 г. този съд отхвърля жалбата на ВВ като неоснователна.
- 19 Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Върховен административен съд, Литва) е сезиран с касационна жалба срещу посоченото решение.
- 20 Според запитващата юрисдикция ВВ отговаря на изискванията съгласно правната уредба в Обединеното кралство за придобиване на професионална квалификация като фармацевт, а именно да премине професионално обучение с продължителност четири години и практически стаж в аптека с обща продължителност от дванадесет месеца, от които шест месеца в Обединеното кралство и шест месеца в Литва. Така, ако ВВ беше изпълнила всички тези условия само в една държава членка, а именно в Обединеното кралство, тя би придобила удостоверение за професионална квалификация като фармацевт, което по силата на принципа за автоматично признаване, закрепен в член 21 от Директива 2005/36, би било признато в Литва.
- 21 Като се има предвид, че ВВ не би могла да се възползва от системата за автоматично признаване, предвидена в член 21 от Директива 2005/36, въпреки че по същество отговаря на условията за професионална квалификация, предвидени в член 44 от тази директива, би следвало да се определи дали член 10, буква б) от посочената директива трябва да се тълкува в смисъл, че същият се прилага, когато заинтересованото лице не е придобило удостоверение за професионална квалификация като фармацевт, въпреки че на практика е изпълнило изискванията за придобиването ѝ не в една, а в повече държави членки, една от които е приемащата държава членка. Запитващата юрисдикция счита, че следва също да се определи дали в този случай разпоредбите на дял III, глава I от Директива 2005/36 трябва да се тълкуват в смисъл, че компетентните органи в областта на признаването на квалификациите са задължени да преценят съдържанието на всички представени от заинтересованото лице документи, които могат да удостоверят професионалната му квалификация, както и съответствието на обучението, което те удостоверяват, с изискванията за придобиване на съответната професионална квалификация в приемащата държава членка и, при необходимост, да приложат изравнителни мерки.
- 22 Тъй като предвидената в Директива 2005/36 обща система за признаване се прилага само в определени случаи, запитващата юрисдикция иска също да установи дали ВВ може да иска признаване на професионалната си квалификация, като се позовава на членове 45 ДФЕС и 49 ДФЕС, както и на член 15 от Хартата.

23 При тези условия Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Върховен административен съд, Литва) решава да спре производството по делото и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Следва ли член 10, буква б) от Директива [2005/36] във връзка с член 1, определящ нейния предмет, да се тълкува в смисъл, че е приложим, когато дадено лице не е получило удостоверение за професионална квалификация, тъй като евентуално е изпълнило необходимите изисквания за придобиване на професионална квалификация в няколко държави — членки на Европейския съюз, а не в една-единствена? В такъв случай, когато дадено лице не е получило удостоверение за професионална квалификация, тъй като евентуално е изпълнило необходимите изисквания за придобиване на професионална квалификация в няколко държави — членки на Европейския съюз, а не в една-единствена, трябва ли глава I (Обща система за признаване на удостоверения за обучение) на дял III от Директива [2005/36] да се тълкува в смисъл, че задължава институцията, признаваща квалификациите, да прецени съдържанието на всички документи, представени от лицето, които могат да докажат професионална квалификация, и съответствието [на обучението, което удостоверяват,] с изискванията за придобиване на професионална квалификация, определени в приемащата държава членка, и ако е необходимо, да приложи изравнителни мерки?

[2)] В случай като настоящия, в който молителят евентуално е изпълнил необходимите изисквания за придобиване на професионална квалификация на фармацевт за целите на член 44 от [дял III,] глава III, раздел 7 от Директива [2005/36], но тези изисквания са изпълнени в няколко държави — членки на Европейския съюз, а не в една-единствена, и съответно молителят не притежава удостоверение за професионалната квалификация по точка 5.6.2 от приложение V към Директива 2005/36, трябва ли членове 45 ДФЕС и 49 ДФЕС и член 15 от Хартата да се тълкуват в смисъл, че задължават компетентните органи на приемащата държава членка да преценят професионалното обучение на молителя и да го сравнят с професионалното обучение, изискващо се в приемащата държава, както и да преценят съдържанието на представените документи, които могат да докажат професионална квалификация, и съответствието [на обучението, което удостоверяват,] с изискванията за придобиване на професионална квалификация, определени в приемащата държава членка, и ако е необходимо, да приложат изравнителни мерки?“.

По първия въпрос

24 С първия си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да установи дали Директива 2005/36, и по-специално член 1 и член 10, буква б) от нея, трябва да се тълкува в смисъл, че се прилага към положение, при което лице, което иска признаване на професионалната си квалификация в приемащата държава членка, не е получило удостоверение за обучение, доказващо професионалната му квалификация в друга държава членка, и ако това е така, дали разпоредбите на дял III, глава I от тази директива трябва да се тълкуват в смисъл, че компетентният орган в областта на признаването на професионалните квалификации е задължен да прецени съдържанието на всички представени от заинтересованото лице документи, които могат да докажат неговата квалификация, получени в няколко държави членки, както и съответствието на

обучението, което удостоверяват, с изискванията за придобиване на професионална квалификация, определени в приемащата държава членка, и ако е необходимо, да приложи изравнителни мерки.

- 25 В тази връзка следва да се отбележи, че по отношение на целта на Директива 2005/36 от членове 1 и 4 става ясно, че основната цел на взаимното признаване е да осигури на притежателите на професионална квалификация, която им дава достъп до регламентирана професия в тяхната държава членка по произход, достъп в приемащата държава членка до същата професия, за която са придобили квалификация в държавата членка по произход, и възможността да упражняват тази професия в приемащата държава членка при същите условия, които се прилагат за нейните граждани (решение от 16 април 2015 г., Angerer, C-477/13, EU:C:2015:239, т. 36).
- 26 Следователно посоченото в тази директива взаимно признаване на професионалните квалификации предполага молителят да има образование, което го квалифицира в държавата членка по произход да упражнява регламентирана професия в нея.
- 27 Това важи независимо от приложимата система за признаване на професионалните квалификации, тоест общата система за признаване по смисъла на дял III, глава I от Директива 2005/36 или автоматичната система за признаване по смисъла на дял III, глави II, III и IIIa от тази директива.
- 28 От това следва, че член 10 от Директива 2005/36, който определя приложното поле на общата система за признаване на удостоверенията за обучение, предвидена в дял III, глава I от тази директива, не може по силата на буква б) да задължи приемащата държава членка, освен ако наруши целта на посочената директива, да разглежда удостоверенията за обучение на молители, които не притежават необходимите квалификации за упражняването на професията фармацевт в своята държава членка по произход (вж. по аналогия решение от 16 април 2015 г., Angerer, C-477/13, EU:C:2015:239, т. 24 и 37).
- 29 С оглед на всички изложени съображения на първия въпрос следва да се отговори, че Директива 2005/36, и по-специално член 1 и член 10, буква б) от нея, трябва да се тълкува в смисъл, че не се прилага към положение, при което лице, което иска признаване на професионалната си квалификация, не е получило удостоверение за обучение, което го квалифицира в държавата членка по произход да упражнява регламентирана професия в нея.

По втория въпрос

- 30 С втория си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да установи дали членове 45 ДФЕС и 49 ДФЕС и член 15 от Хартата трябва да се тълкуват в смисъл, че в положение, при което заинтересованото лице не притежава документ, удостоверяващ професионалната му квалификация като фармацевт по смисъла на точка 5.6.2 от приложение V към Директива 2005/36, но е придобило професионална компетентност във връзка с тази професия както в държавата членка по произход, така и в приемащата държава членка, компетентните органи на последната са длъжни да преценят тази компетентност, когато са сезирани с искане за признаване на професионална квалификация, и да я съпоставят с професионалната компетентност, изисквана в приемащата държава членка за получаване на достъп до професията на фармацевт.

- 31 В самото начало следва да се припомни, че член 15, параграф 2 от Хартата, по силата на който всеки гражданин на Съюза има свободата да търси работа, да работи и да се установява във всички държави членки, възпроизвежда по-специално свободното движение на работници, гарантирано от член 45 ДФЕС, и свободата на установяване, гарантирана от член 49 ДФЕС (решение от 8 май 2019 г., PI, C-230/18, EU:C:2019:383, т. 53).
- 32 Съгласно член 52, параграф 2 от Хартата признатите от нея права, които са предмет на разпоредби на Договорите, се упражняват при определените в тях условия и граници. Ето защо в случая тълкуването на член 15, параграф 2 от Хартата съвпада с тълкуването на членове 45 ДФЕС и 49 ДФЕС (вж. в този смисъл решение от 4 юли 2013 г., Gardella, C-233/12, EU:C:2013:449, т. 39).
- 33 Следователно, за да се отговори на втория въпрос, е достатъчно позоваване на членове 45 ДФЕС и 49 ДФЕС.
- 34 Трябва също да се припомни, че когато разглеждат искане на гражданин на Съюза да му бъде разрешено да упражнява професия, достъпът до която съгласно националното законодателство се обуславя от притежаването на дадена диплома или професионална квалификация, или от определени периоди на практически опит, органите на държавите членки са длъжни да вземат под внимание всички дипломи, удостоверения и други документи, както и релевантния опит на заинтересованото лице, като направят сравнение между, от една страна, удостоверената с тези документи и опит компетентност, и от друга страна, знанията и квалификациите, изисквани от националното законодателство (решение от 22 януари 2002 г., Dreessen, C-31/00, EU:C:2002:35, т. 24 и цитираната съдебна практика).
- 35 Тъй като тази съдебна практика е само правораздавателен израз на принцип, присъщ на основните свободи, закрепени в Договора за функционирането на ЕС, същият не може да изгуби част от правната си стойност поради приемането на директиви относно взаимното признаване на дипломите (вж. в този смисъл решение от 22 януари 2002 г., Dreessen, C-31/00, EU:C:2002:35, т. 25 и цитираната съдебна практика).
- 36 Действително, видно от текста на член 53, параграф 1 ДФЕС, целта на тези директиви е да улеснят взаимното признаване на дипломи, удостоверения и други доказателства за официални квалификации чрез установяване на правила и общи критерии, водещи, доколкото е възможно, до автоматичното признаване на тези дипломи, удостоверения и други доказателства за официални квалификации. За сметка на това те нямат за цел и не могат да водят до затрудняване на признаването на въпросните дипломи, удостоверения и други доказателства за официални квалификации в неуредените от тях случаи (вж. в този смисъл решение от 22 януари 2002 г., Dreessen, C-31/00, EU:C:2002:35, т. 26).
- 37 Тези съображения важат специално за Директива 2005/36, приета включително на основание член 47, параграф 1 ЕО (понастоящем член 53, параграф 1 ДФЕС).
- 38 В положение като разглежданото в главното производство, което, видно от отговора на първия въпрос, не попада в приложното поле на Директива 2005/36, съответната приемаща държава членка трябва да изпълни задълженията си в областта на взаимното признаване на професионалните квалификации, припомнени в точка 34 от настоящото решение, които се отнасят до положенията, попадащи под действието както на член 45

ДФЕС, така и на член 49 ДФЕС (вж. в този смисъл решения от 14 септември 2000 г., Hocsmann, C-238/98, EU:C:2000:440, т. 21 и от 6 октомври 2015 г., Brouillard, C-298/14, EU:C:2015:652, т. 46 и 54).

- 39 Така, когато сравнителният преглед на документите води до констатацията, че знанията и квалификациите, удостоверени от чуждестранния документ, съответстват на изискваните от националните разпоредби, приемащата държава членка е длъжна да признае, че документът отговаря на поставените в тях условия. Ако обаче сравнението разкрива само частично съответствие между тези знания и квалификации, тази държава членка има право да изисква заинтересованото лице да докаже, че е придобило липсващите знания и квалификации (решение от 6 октомври 2015 г., Brouillard, C-298/14, EU:C:2015:652, т. 57 и цитираната съдебна практика).
- 40 В това отношение компетентните национални органи следва да преценят дали знанията, придобити в приемащата държава членка, по-специално в рамките на определен практически опит, са достатъчни, за да се установи притежаването на липсващите знания (решение от 6 октомври 2015 г., Brouillard, C-298/14, EU:C:2015:652, т. 58 и цитираната съдебна практика).
- 41 Обратно, ако сравнителният преглед покаже съществени различия между преминатото от молителя обучение и обучението, изисквано в приемащата държава членка, компетентните органи могат да определят изравнителни мерки за преодоляването на тези разлики (вж. по-специално решение от 2 декември 2010 г., Vandorou и др., C-422/09, C-425/09 и C-426/09, EU:C:2010:732, т. 72).
- 42 С оглед на всички изложени съображения на втория въпрос следва да се отговори, че членове 45 ДФЕС и 49 ДФЕС трябва да се тълкуват в смисъл, че в положение, при което заинтересованото лице не притежава документ, удостоверяващ професионалната му квалификация като фармацевт по смисъла на точка 5.6.2 от приложение V към Директива 2005/36, но е придобило професионална компетентност във връзка с тази професия както в държавата членка по произход, така и в приемащата държава членка, компетентните органи на последната са длъжни да преценят тази компетентност, когато са сезирани с искане за признаване на професионална квалификация, и да я съпоставят с професионалната компетентност, изисквана в приемащата държава членка за получаване на достъп до професията на фармацевт. Ако тази компетентност съответства на изискваната от националните разпоредби на приемащата държава членка, последната е длъжна да я признае. Ако този сравнителен преглед разкрие само частично съответствие на компетентностите, приемащата държава членка има право да изиска заинтересованото лице да докаже, че е придобило липсващите знания и квалификации. Компетентните национални органи следва да преценят дали в такъв случай знанията, придобити в приемащата държава членка в рамките по-специално на определен практически опит, са достатъчни, за да се установи притежаването на липсващите знания. Ако сравнителният преглед покаже съществени различия между преминатото от молителя обучение и обучението, изисквано в приемащата държава членка, компетентните органи могат да определят изравнителни мерки за преодоляването на тези различия.

По съдебните разноски

- 43 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (шести състав) реши:

- 1) Директива 2005/36/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 септември 2005 година относно признаването на професионалните квалификации, изменена с Директива 2013/55/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 20 ноември 2013 г., и по-специално член 1 и член 10, буква б) от нея, трябва да се тълкува в смисъл, че не се прилага към положение, при което лице, което иска признаване на професионалната си квалификация, не е получило удостоверение за обучение, което го квалифицира в държавата членка по произход да упражнява регламентирана професия в нея.
- 2) Членове 45 ДФЕС и 49 ДФЕС трябва да се тълкуват в смисъл, че в положение, при което заинтересованото лице не притежава документ, удостоверяващ професионалната му квалификация като фармацевт по смисъла на точка 5.6.2 от приложение V към Директива 2005/36, изменена с Директива 2013/55, но е придобило професионална компетентност във връзка с тази професия както в държавата членка по произход, така и в приемащата държава членка, компетентните органи на последната са длъжни да преценят тази компетентност, когато са сезирани с искане за признаване на професионална квалификация, и да я съпоставят с професионалната компетентност, изисквана в приемащата държава членка за получаване на достъп до професията на фармацевт. Ако тази компетентност съответства на изискваната от националните разпоредби на приемащата държава членка, последната е длъжна да я признае. Ако този сравнителен преглед разкрие само частично съответствие на компетентностите, приемащата държава членка има право да изиска заинтересованото лице да докаже, че е придобило липсващите знания и квалификации. Компетентните национални органи следва да преценят дали в такъв случай знанията, придобити в приемащата държава членка в рамките по-специално на определен практически опит, са достатъчни, за да се установи притежаването на липсващите знания. Ако сравнителният преглед покаже съществени различия между преминалото от молителя обучение и обучението, изисквано в приемащата държава членка, компетентните органи могат да определят изравнителни мерки за преодоляването на тези различия.

Подписи